

Șoimul

Daniel Vișan-Dimitriu

Ridică-ți privirea, bătrâne șoimar,
Cu norii, prin ceruri, sunt eu,
Acela ce-ți vine, în traiul amar,
Cu prada în gheare, mereu.

Mă vezi? Eu te văd de deasupra de nori,
Privirea mea arde pământul
Și-n focul de-acolo doar tu mă cobori,
Doar tu îmi poți frânge avântul.

Pe sus, prin văzduh, e un rege: sunt eu,
În zbor, nu e altul ca mine,
Dar cine ar crede că sufletul meu
Tânjește, cuiva, să se-nchine?

Sunt singur, ești singur, iar tot ce avem
E dragostea care ne leagă
Și cerul la care visăm când tăcem
În casa ascunsă-n văioagă.

Ridică-ți privirea, bătrâne șoimar,
Și strânge din pumn ca spre soartă,
Când simți că prin ceruri e totul neclar ...
De nu voi veni, tu mă iartă!